

Könyörgés lányom életéért

Halálunkat örökölted?

Csak annyit, hogy meghalunk majd,
rettegésünkből csak ennyit,
sorsunkból csak azt a percet,
amit kettévágnak őrült
ollóként a mutatók – csak
ennyit, semmivel se többet?

S mi is – ollóként csapódtunk
össze, kettémetszve sorsod?
amikor azért öleltünk,
hogy te végre megfoganjál,
te, ki eddig nem jöhettél,
kenyér, cigaretta, lakbér,
kabát, cipő, gyógyszer voltál.

Három évig asztalunkon
csontoddá száradt a morzsa,
véred ittuk tejben, borban,
fillérünk szemed ragyogta,
három évig faltunk téged –
neked mért nem kell a húsunk?
Könyörgünk hozzád – egyél meg!

Könyörgésünket meghallgasd!
Rettegve hallom a farkast,
aki tücsöknek álcázva
hangjával füvet fűrészel,
a virágot tövig rágja...
Sötét van – villámok gyújtsák
réteinket pipacs-lánggra!

Hogy az Isten lássa – égünk,
ha nincsen is, lássa – égünk,
hogyha vak is, lássa – égünk!

Égünk áldozati tűzként,
égünk érted, kicsi lányunk,
hogy te nekünk megmaradjál,
ne örököld a halálunk!

(Baka István [*Tájkép fohással*](#) című kötetéből.)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)